

Els “señoritos” d’Esquerra

written by Jaume Gras i Bartrolí | 9 de juny de 2022

Que el “caballero” Rufián de Santa Coloma de Gramenet relacioni la catalanitat del senyor Carles Puigdemont amb els “señoritos” del seu país d’origen té una certa lògica més enllà que aquest xicot cada cop sembli més un cos estrany incrustat a l’històric partit de l’Avi Macià.

A Catalunya la simplificació barroera dels instigadors del nacionalcriollisme ha fet forat. Això de rics i pobres ven força al cinturó i ho entén qualsevol. Per aquest motiu ningú de la direcció del seu partit li ha esmenat la plana amb la idea de fons d’eixamplar la base ni que sigui entre els més entusiastes falangistes del “cinturón rojo”. Els socialistes sempre han tingut molt d’èxit amb aquesta estratègia.

Tot això de fer veure que ser català i burgès estirat és essencialment el mateix, té el seu origen en el ressentiment secular castellà i el seu fonament teòric, en part, en la tesi propagada com la pólvora pel comunista Jordi Solé Tura en els seus llibres com el celebrat *Catalanisme i revolució burgesa*. Si més no, amb la seva interessada interpretació que l’autor mai va voler matissar ni desmentir.

Recordem de pas que el ministre de Cultura del PSOE va viure durant molts anys a Romania preparant-se per a la democràcia hispana sense copsar què coi hi passava realment en el “paradís” del senyor Ceauscescu. El paradís de l’home nou. Va escollir un bon lloc per aprendre de la democràcia. Que la seva reflexió servís a l’ampli espectre metropolità per justificar la catalanofòbia ja li anava bé, perquè en política un bon fi ho justifica tot. Sobretot si l’objectiu era desgastar l’espai polític i social convergent –un autèntic dimoni– que és el que en realitat els hi fa més nosa a Espanya i al criollisme. “Dos en uno”. No l’espai polític, sinó el social i el cultural.

El mite que ser català és equivalent a una classe social i no a una baula d'experiències compartides amb el mateix codi des de fa centúries, és a dir una nació, està molt estès en molts sectors de l'esquerra metropolitana. La pedestre i també la que abans es creia *glamourosa* o progre. Primer va començar com una *boutade*, però amb el temps i la badoqueria dels que tot ho toleren i callen ha esdevingut l'*oremus* d'aquesta gent. Cada cop la diuen més grossa.

Al Tibet, els immigrants xinesos enviats per la dictadura comunista als anys 50, també denigren i menyspreen els indígenes i els tracten de medievals per justificar l'ocupació. L'argument és el contrari que a Catalunya però la finalitat és idèntica. En relació amb aquesta mena d'argumentació tot està inventat, la qual cosa no vol dir que la impostura i el cinisme vagi a més.

A Catalunya totes les forces que es diuen pomposament progressistes s'han incorporat finalment, poc o molt, a aquest discurs farcit d'insinuacions desacomplexades i malèvoles, per donar cos de principi bàsic això del *tutti frutti*, que no és altra cosa que la despersonalització absoluta del país que encara molts hem viscut i en tenim memòria fresca.

Recordem les estúpides discussions sobre que és literatura catalana o castellana que no tenien un altre motiu que introduir la confusió i els dubtes, a més, a sobre per la via del victimisme. Quina barra.

Els qui s'hi apunten a aquesta tessitura poc els importa les conseqüències de la seva tria. Ho fan per mala bava i sobretot ho fan per gratar i pescar vots en el magma electoral de l'extens suburbi que va crear i institucionalitzar el franquisme (feixisme) ja fa dècades.

Recordem que l'escissió temporal del PSOE, dita Ciudadanos, va obtenir més d'un milió de vots després de veure com atonyinaven els veïns del barri l'1-0 i d'escoltar, encantats

de la vida, de la boca de la filla del poli franquista, que els catalans, a més de rics, burgesos i estirats som un "supremacistas". Només li calia dir que els van obligar a venir a Catalunya a treballar a la força i en contra la seva voluntat. Van a buscar els vots en el mateix mar electoral de desconcert d'identitat. No ho oblidem que ara també voten a Vox i que a poc a poc van tornant a confiar en la delegació regional del PSOE. Són molt versàtils, però això sí, espanyolíssims i s'estoven segons veuen que van les coses.

Que a la catalanitat se'ls identifiqui amb els senyors del puro i el barret de copa és una broma de mal gust i demostra, més enllà de la mala llet, molta ignorància. Un dels moltíssimes errors dels autonomistes adaptatius ha estat donar peixet a aquest discurs pensant que amb la seva bondadosa percepció del fenomen, els nouvinguts s'afegirien en tromba a la catalanitat. Encantaments. Els desideratums bondadosos tenen molts practicants a la Catalunya borbònica i no serveixen res més que per enredar i distreure.

Ja hem vist que tot i les valuoses incorporacions i aportacions individuals, hi ha un percentatge ben elevat que és i serà altament refractari, bel·licós i agressiu envers el país d'acollida. A Tabàrnia tenen com a mínim quatre-cents mil vots radicals i més d'un milió dels "moderats". Poca broma.

Que les esquerres metropolitanes, des de les veus més conspícues com les del "caballero" Rufian, diguin o insinuïn, per activa o per passiva, que les lluites obreres i socials comencen a Catalunya amb la presència de los "obreros" procedents de la immigració meridional és del tot inexacte i s'arregla llegint una mica més sovint.

No està de més anar a parar fins al segle XV, a la lluita dels remences, per saber quina ha estat l'aportació de la catalanitat a la millora de les condicions socials dels pagesos/treballadors i al desenvolupament econòmic en general del país. Una transformació que finalment va ajudar a crear

una societat que va permetre la industrialització i a l'absorció de milions de persones d'altres contrades, cinc segles més tard. No tothom ho pot dir això.

N'hi ha moltes més d'experiències en relació amb l'aportació de la classe obrera catalana. Per exemple en relació amb l'organització dels treballadors. Apunteu: els sindicats UGT i CNT es van fundar a la capital de Catalunya. Important i significatiu. No ho van fer a Alcalà de Henares o a Madrid. Ni a Sevilla.

Una altra contribució. El mes de febrer de 1919 va esclatar la vaga de la Canadenca organitzada precisament per aquest sindicat abans que caigués en mans de la FAI. Va comptar amb la col·laboració i la solidaritat amplíssima dels sectors més diversos del país. Sobretot a la Barcelona dels "burgesos". La vaga va ser general i a conseqüència de les grans mobilitzacions es va aconseguir la jornada de vuit hores per primer cop a tot Europa. No ho havia aconseguit ni la revolució dels soviets. Després van venir en Martínez Anido, el pistolerisme i en Primo de Rivera.

En unes altres circumstàncies no fora necessari especificar que en aquella Barcelona d'abans dels anys 20, previs a la Dictadura, el percentatge dels no catalans era inferior al 14 %, segon les dades de l'historiador Josep Termes (1984). Sembla que la naturalesa intrínsecament "burgesa" de la catalanitat no va representar un greu problema per poder combatre una injustícia mitjançant una vaga d'un mes de durada. Més aviat al contrari, perquè va esdevenir un èxit total!

Com també ho va resultar exitosa la convocatòria de boicot de tramvies de l'any 1951 durant els moments més bèsties de la dictadura poc abans de la pluja de milions dels crèdits que vindrien després del reconeixement del dictador per part dels Estats Units i del Vaticà. Durant aquells anys et podien fotre un tret o una hòstia ben donada per parlar en català al

carrer. No per fer-ho en castellà. Està ben documentat.

El boicot fou sobretot una acció espontània dels barcelonins que no s'empassaven, com si que passa malgrat tants "compañeros", que ells haguessin de finançar descaradament un increment diferencial considerable del preu del bitllet de tramvia amb relació al preu de Madrid.

En circumstàncies normals no caldria tornar-ho a repetir, però a principis dels anys 50 el percentatge d'immigrants encara es trobava per sota del 30 % a Barcelona. Durant els anys 40 van arribar desenes de milers de persones que en la seva majoria corresponien a la immigració dita de ferro o d'acer, vinguts a Catalunya per fer mal i per desplegar el nou règim feixista. Funcionaris franquistes. Aquests, segur que no hi van participar.

Tot i això, cal aplaudir l'esforç i la valentia demostrada en els conflictes sectorials i alguna vaga general política que es va produir en les comarques més industrials de Barcelona durant els anys 60 o 70. Era la continuïtat del conflicte social iniciat el segle precedent. Ben segur que el seu èxit devia ser fruit d'una combinatòria màgica entre les ganes boges d'exercir la lluita social en un indret que els hi oferia la possibilitat de fer-la i, a la vegada, la circumstància d'estar a aixopluc del gran bagatge i coneixement històric que des del mateix territori es podia oferir després tanta experiència acumulada.

I sense fer tant de soroll, ni tanta ostentació. Això de "senyoritos" és més meridional.